

finde faae Raad til det! Men naar de faa gjøres opmærksomme paa, at det Enefte, der forlanges her paa denne Finantslov i Aar, er 7 Millioner Kroner, faa faar Piben en anden Bhd, faa hedder det: Det er jo ingen Ting, det er usælt, det havde dog glædet os ganske anderledes, naar det bare var blevet ved det i Gaar. Ja, det tror jeg, faa kunde de Herrer med nogen Ret have sagt, at paa et Aar kunne vi ikke tage saadanne store Spørgsmaal op, vi kunne ikke binde os til alle de store Konsekventer, der følge deraf. Det have de Herrer Ret i, men de Herrer have fuldstændig Uret, naar de mene, at fordi Forslaget i Aar er indskrænket til 8 Millioner Kroner, er dermed det faldet bort, som jeg i Gaar har udviklet, og jeg begriber oprigtigt talt ikke, hvordan det ærede Medlem (Scharling) kunde misforstaa det saaledes, han er jo dog Nationaløkonom og er ganske inde i denne Tankegang. At den ærede Minister gjentog, hvad hans ærede Ven saade, finder jeg naturligt, og at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, der i Dag har sluttet sig til de Herrer, gjorde det, det kan jeg ogsaa forstaa; men at det ærede Medlem, der er Professor i Nationaløkonomi, kunde misforstaa mig saadan, at han mener, jeg havde opgivet det, jeg ansaa for rigtigt i Gaar, den store Plan, fordi jeg i Dag gjør opmærksom paa — hvad jeg jo strengt taget synes, han kunde have opdaget selv — at dette Forslag kun er 7—8 Millioner Kroner, det undrer mig. Hvad er da Betydningen af det, jeg har gjort opmærksom paa: at der nu staar 7—8 Millioner Kroner? Det er at paavise for de Herrer, at det, det drejer sig om i Aar, kun er det, og at deri intet Bindende ligger for Dem i Fremtiden. Jeg for mit Vedkommende og Flertallet her i Salen nære ingen Tvivl om, at naar man har en Kassebeholdning af 54 Millioner Kroner, og af denne Kassebeholdning tager 7 Millioner og beholder 47 Millioner tilbage, da har man sandelig Raad til baade Frihavnsanlæg ved Kjøbenhavn og andre Jernbaner i Landet og betydelige Reforme paa Skattevæsenets og andre Omraader, fordi denne store Beholdning er en Ulykke i en økonomisk forstandig ordnet Stat. Men for at de Herrer ikke af deres Sparommelighedsgrunde, af deres Frygt for, hvad det kan føre til, skulle lade være at stemme eller afholde sig fra at stemme for dette, skal jeg gjøre opmærksom paa, at denne Plan, som ganske vist anses for meget forstandig, nyttig og udmærket og økonomisk forsvarelig, ere de ikke bundne til med et eneste Ord. De Herrer kunne næste Aar sige: Nu

have vi bevilget 7 Millioner, det havde vi Raad til, men vi have ikke Raad til at omændre Kjøbenhavns Banegaardsforhold, vi have ikke Raad til at etablere en stor Frihavn, det staar de Herrer fuldkommen frit for, de ere i ingen Henseende bundne ved en Afstemning herfra. Nu komme de imidlertid og siger: Hvorfor netop tage dette, hvorfor ikke noget Andet, og den ærede Minister siger, hvorfor gaa hen og netop tage dette ud af den hele Plan, det er jo ganske urimeligt og absurd, hvorfor netop tage dette? Det skal jeg betro den ærede Minister. Forholdene ere nemlig saaledes her i Landet, at dersom vi ikke stynde os med at benytte Trafikforholdene, saaledes som de have udviklet sig i Udlandet, saa komme vi bagefter, og det forekommer mig, at den ærede Minister, der repræsenterer et Ministerium, der nu i faa mange Aar er kommet bagefter, maatte have nogen Angst for, at det skulde gjentage sig. Saaledes som Forholdene ligge i Udlandet, vil den skandinaviske Trafik, hvis vi ikke stynde os at tage den, gaa udenom os over Ostad, og er først en ny Route indarbejdet, faae vi ikke Routen bagefter. Spørgsmaalet om Frihavnen ved Kjøbenhavn er efter min Mening ogsaa et paatrængende Spørgsmaal, men det kan ikke løses eller tages op i Aar, fordi Regjeringen har brugt Tiden til provisoriske Foranstaltninger og unyttige Fæstninger, i Stedet for at overveje og fremme en Frihavn, saaledes at den kunde være færdig i rette Tid, paa den Tid, den skulde være færdig for at tage Konkurrencen op med Tydsland. Der kan nu ikke gjøres Noget, men der er intet af de andre Spørgsmaal, der i den Grad er paatrængende nødvendigt som Spørgsmaalet om den skandinaviske Trafik. Alle de andre Foranstaltninger, hvor gode og fornuftige de end ere, kunne udsættes, og man kan lade dem ligge, men Spørgsmaalet om Gjedfertrafikken, Dampfærgesforbindelse med Tydsland, er paatrængende nødvendigt, og derfor foreslaa vi den. Det, at den ærede Minister kunde spørge om, hvad Mening der i det Hele taget var deri, viser, at han aldeles ikke har forstaaet den Betydning, der for os ligger i, at Svenskerne have faaet deres Rystbane færdig. Men at en Minister, der kan gjøre det, hvad der gjentagende er oplyst, lade sig forlede af Jernbanebestyrelsen til at standse den norske Trafik, som er den anden gennemgaaende danske Trafik, at et saadant Ministerium ikke kan forstaa at tage den skandinaviske Trafik, det undrer mig ikke. Det forekommer mig at være et sørgeligt Tegns paa, hvorledes det staar til i Landet med